

Въ царството на патицитѣ.

Лазарь и Олга силно плакали и търчали по рѣчния брѣгъ къмъ морето. Търчали що търчали и спрѣли се: не знаѣхъ кждѣ да идѣтъ. Гората била много гѣста, а рѣката — широка. Много високи трѣви съ жълти цвѣтове растѣли изъ водата, а по брѣга имало здравецъ и много други трѣви. Дѣцата уморени сѣднали на брѣга и задрѣмали. Въ това врѣме изплули изъ рѣката двѣ патици съ бѣли чучулки на главитѣ си.

— Защо плачете? крякъ, крякъ! — попитали тѣ дѣцата.

— Единъ ястребъ грабнѣ нашето любезно жълто патенце, съ хубаво чѣрно пятно на главичката. Ний търчахме да го стигнемъ.

— Искате ли да ви заведемъ въ нашето царство? — казали патицитѣ, — тамъ ще ви помогнатъ да стигнете ястреба.

— Добрѣ, но какъ ще ни прѣзъ рѣката прѣнесете?

Заповѣдайте при менъ на листото! ква! ква! — казала една малка зелена жабка, като махала съ крачето си. — Много хубава лодка — заедно съ патицитѣ ще ви отведѣ.

— Какво говоришъ ти, жабко! Заедно съ листото ще потѣнемъ, — отговорили дѣцата.

Трѣвата се разгърнѣла и дѣцата видѣли единъ бабинъ чехълъ, но какъвъ голѣмъ! Тѣ седнали въ него, като въ ладийка. Лазарь хванѣлъ краищата на ивицитѣ, които били надѣнати на шиитѣ на патицитѣ. Олга турила кукулата на колѣнѣтѣ си и потеглили.